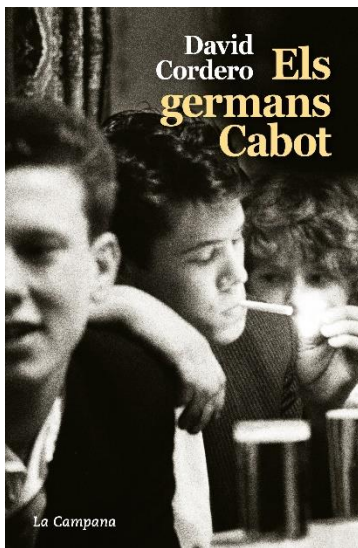

La Campana

Els germans Cabot

David Cordero

Un *western* català

Un territori genuí, un pulmó, un oasi, en forma de bosc, arrossar o desert. Escoltem el seu clam i posem remei perquè continuï sent la nostra granja, el nostre hort, el nostre Wild West. Ell ens necessita, però no més que nosaltres a ell.

La Míriam Cabot, que per a la gent del poble sempre ha estat una forastera, es queda vídua amb quatre fills. Són temps d'una gran sequera al sud de Catalunya. La dona, però, lluitarà per les seves terres i per mantenir unida la família. El seu llegat serà una pregària, una promesa: "Passi el que passi, estiguen sempre junts i cuideu els uns dels altres".

Una desgràcia farà que el Jacob, el fill gran, hagi d'assumir la voluntat de la mare fins a les últimes conseqüències, obligant-lo a allunyar-se dels germans. Dotze anys més tard, il·lusionat, anirà a retrobar el Dylan, el Jona i el Samuel. Però el que es trobarà en tornar a casa no serà, ni per casualitat, el que havia esperat.

Amb moments plens de tendresa i d'altres d'hilarants, ***Els germans Cabot*** és un homenatge a la família. Als lligams indestructibles entre quatre germans i una mare. A la lluita de tots els suds del món.

La Campana

“El nostre Far West comprèn les terres del Sud, les Terres banyades pel gran riu, i també a Ponent, la Terra Ferma fins als Pirineus. Al nostre Far West hi ha vinya, oliveres, cereals, alguns animals i arbres fruiters.”

David Cordero

David Cordero (Barcelona, 1974). *Els germans Cabot* és la seva segona novel·la. L'any 2016 va ser finalista del premi Ramon Llull amb *Quan la mort és la vida i la vida és la mort* (2018).

David Cordero està disponible per entrevistes

Fragment del llibre

Feia una xafogor de mil dimonis al cementiri vell de Corb. El sol cremava amb intensitat, a aquelles hores del migdia. La Míriam Cabot va deixar anar la mà del seu fill petit uns segons i es va eixugar la suor del coll i el front amb el mocador que duia a la butxaca del vestit. Davant seu, a ple sol, tres fileres de nínxols bruts i atrotinats exposaven l'oblit dels seus inquilins. Només unes quantes fotos en blanc i negre corcades pels marges i un parell de plantes de plàstic descolorides semblaven conservar una mica de memòria. Els operaris en van obrir un situat al mig de la filera més baixa, a tocar de terra. Dins d'aquell forat hi devien haver, amuntegats, els ossos dels besavis dels seus fills, dels avis i d'aquell tiet que va néixer mort. La senyora Cabot mirava fixament els moviments dels operaris, seriosa, solemne, però no trista. Tenia ben aferrats per la mà els dos fills petits, el Samuel i el Jonathan, a qui sempre havien dit Jona. Els grans, el Jacob i el Dylan, eren tot just al seu darrere. Només quatre gats, a més d'ells, continuaven resistint estoicament, allà drets, sota aquell sol de justícia.

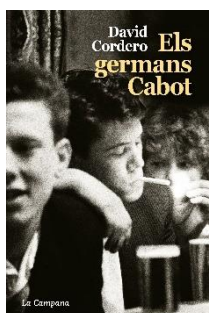
Uns quants veïns s'havien apropat al cementiri vell per acompanyar els Cabot en el dol, però tan sols els que vivien més a prop del seu mas s'havien sentit moralment obligats a aguantar fins al final. La resta, després de complir amb la

La Campana

formalitat que es pressuposa en aquests casos, havien marxat a casa a estirar-se davant del ventilador. A una certa distància, mig embolcallades per l'ombra d'un xiprer desmesurat, quatre figures es miraven l'escena, allunyades de la resta del seguici. Es tractava del Miguel «el Largo» i la seva exdona Meri, companys de borratxera del difunt Víctor Cabot, i del Santino Fonseca, l'amo del bar on s'entrompaven. El Santino era un emigrant argentí d'ascendència italiana que havia anat a parar a aquell poble de la mateixa manera que podria haver anat a parar a qualsevol altre. Segurament va creure que aquella població de poc més de cinc-cents habitants situada al curs baix del riu Ebre, en una de les comarques més meridionals i per tant més oblidades del país, seria un bon lloc per començar de nou. El sud sempre havia estat deixat de la mà de Déu i els polítics de la capital només se'n recordaven quan tenien brossa per tirar i no sabien on posar-la, així que va pensar que seria bona idea obrir un bar perquè els parroquians hi poguessin anar a buidar el pap i escalfar la gola.

Els homes ja han tingut la seva oportunitat, és l'hora de les dones valentes.

Ells executen, però el timó el porten elles.

Els germans Cabot David Cordero

ISBN 9788416863761

Pàgines: 240

PVP: 19,90 €

Segell: La Campana

[Penguin Llibres](#)